El dotzè ascens del club

El salt a Segona Divisió A de fa nou anys amb el gol de Migue contra el Ceuta tanca una llarga llista de precedents oberta abans de la Guerra Civil amb ascensos a diferents divisions

Els jugadors del Girona celebrant l´ascens a la llotja

El Girona va certificar finalment ahir contra el Saragossa el dotzè ascens de categoria de la seva història. N´hi ha hagut de tota mena. Per pujar a Segona A, ja fos a les dècades dels quaranta i cinquanta, o aviat farà nou anys amb el gol de Migue. Però també per escapolir-se del futbol regional, com el 1983 amb 27 gols de Javi Morata, o de la Primera Catalana amb Pere Gratacós a la banqueta en una temporada 1998/99 que ara sembla la prehistòria. En el seu moment tots van desfermar l´alegria entre els aficionats, però cap va tenir la transcendència ni la importància per al club i la ciutat de l´històric salt a Primera aconseguit ahir.

El Girona va començar a competir oficialment el setembre de 1930. S'havia fundat el mes de juliol al Cafè Norat de la Rambla, i en un futbol molt diferent de l'actual, el club canviaria ràpidament de categories en aquells inicis. El seu primer ascens, però, a una categoria veritablement de nivell va ser tres anys més tard. Un Girona entrenat per Pitu Viñas i amb jugadors com Pagès o el mític Mingu Balmanya, que després d'aquell any serien traspassats al Barça, va pujar a Segona Divisió. Llavors els equips podien combinar una lliga catalana, en aquest cas l'anomenada Primera Divisió, amb la competició a escala espanyola (una Segona Divisió dividida en grups per criteri geogràfic).

Després de la Guerra Civil, el futbol espanyol va tornar a créixer a poc a poc i, a mesura que passen els anys, el Girona té més problemes per treure el cap a la Segona Divisió. Es manté sense problemes a Tercera, però a Segona només hi puja un cop el 1948 (amb Robert Mas d'entrenador) i s'hi està tres temporades; i un altre el 1956, ja amb Emilio Aldecoa a la banqueta i el doctor Pablo García del Amo presidint l´entitat. Espelt, Ribera II o el posteriorment hàbil extrem del Barça i del València Lluís Coll eren algunes de les peces clau d´un Girona que llavors estaria tres temporades més a la lliga de plata.

Un cop consumat el descens del 1959, el Girona començaria una llarga travessia per Tercera Divisió amb disset lligues consecutives a la categoria. Isidre Sala, un central de Vilamalla que va arribar a ser olímpic als Jocs de Mèxic, va ser el jugador referent d´una època en la qual el Girona tot i jugar moltes promocions mai acabaria fent el desitjat salt de categoria.

De fet, el premi de l´ascens es faria esperar fins al 1977, amb Lluís Pujolràs a la banqueta, quan es va aconseguir gràcies en part de la creació d´una nova categoria i no pas per uns grans resultats esportius. El Girona només va poder aguantar tres anys a Segona B i, poc després, cauria fins a categoria regional per primer cop en moltes dècades. A l´antiga Preferent, però, el club només s´hi estaria un curs i el 1983 el Girona pujaria a Tercera, amb 27 gols de Javi Morata.

A finals de la dècada dels vuitanta pujaria dos cops a Segona B, primer el 1986 amb Santi Carrasco a la banqueta i dos anys més tard amb Xavi Agustí, en l´any que Delfí Geli va arribar fins als 28 gols. Tres temporades més tard, el Girona es quedaria a les portes de pujar a Segona A a Salamanca per iniciar allà una etapa marcada pels problemes econòmics que acabaria amb el conjunt de Montilivi a Primera Catalana sis anys després. El 1999, Pere Gratacós porta l´equip a l´ascens recuperant la Tercera Divisió mentre als despatxos es vivien temps de canvi amb l´arribada de l´empresari de la Jonquera Antoni Escudero, com a precursor de la família Roche amb pare (Narcís) i fill (Jordi) intentant modernitzar el club. El que posteriorment seria també president de la Federació Catalana de Futbol va posar el club en mans d´un exjugador amb experiència al futbol d´elit, Narcís Julià, que la temporada 2002/03 dissenya una plantilla per pujar a Segona B que, al final i després de destituir Pep Moratalla pocs dies abans, ell mateix acaba portant a l´ascens des de la banqueta.

El club tampoc, però, aconseguiria estabilitzar-se a Segona B i tornaria a caure a Tercera d´on, quatre anys més tard, el traurien un tàndem format per Javi Salamero (director esportiu) i Ricardo Rodríguez (tècnic del juvenil) que s´havien posat a la banqueta després de la destitució de Joan Carrillo. A l´estiu, Ricardo Rodríguez declina fer-se càrrec de l´equip perquè fitxa pel Màlaga i, entre Josep Gusó i Javi Salamero, decideixen posar l´equip en mans de Raül Agné, que en la seva primera temporada com a tècnic a Montilivi aconsegueix fer el que ningú havia pogut assolir en les cinc dècades anteriors: tornar el Girona a Segona A. El gol de Migue contra el Ceuta va provocar el que, llavors, semblava una alegria insuperable. Ahir, però, la festa encara va ser molt més grossa. El dotzè ascens del Girona ha portat el club a la Primera Divisió, per primera vegada en la seva història.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/05/dotze-ascens-del-club/850115.html?utm_source=rss